

**UCHWAŁA NR XXIII/237/20
RADY MIEJSKIEJ W SOBÓTCE**

z dnia 29 września 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargi z dnia 01.09.2020 r. na uchwałę Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 04.08.2020 r. w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 z późn. zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn.zm.),

**Rada Miejska w Sobótce
uchwała co następuje:**

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę z dnia 01.09.2020 r. na uchwałę Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 4 sierpnia 2020 r. w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r., wraz z odpowiedzią na skargę, nie uwzględniając jej zarzutów.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy w Sobótce.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Sobótce

Hanna Piwowarska

Załącznik do uchwały Nr XXIII/237/20
Rady Miejskiej w Sobótce
z dnia 29 września 2020 r.

Sobótka, dnia 29 września 2020 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78-79
50-126 Wrocław

Skarżący

Organ Gminy: Burmistrz Miasta i Gminy Sobótka
Rynek 1, 55-050 Sobótka

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

**z dnia 1 września 2020 r. na uchwałę Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 04.08.2020 r.
w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki
przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r.**

Działając w imieniu Gminy Sobótka, niniejszym składam odpowiedź na skargę z dnia 1 września 2020 r. na uchwałę Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 04.08.2020 r. w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r., a ponadto wnoszę o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, ewentualnie o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

W dniu 1 września 2020 r. do Rady Miejskiej w Sobótce wpłynęła skarga z dnia 1 września 2020 r. na uchwałę Rady Miejskiej w Sobótce Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 04.08.2020 r. w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r.

Skarżący zarzucił jej, iż podjęta uchwała narusza art. 35 ust.1 i ust. 3 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym w związku z § 13 statutu Sołectwa Sulistrowiczki przyjętego uchwałą nr XXVIII/311/12 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 28.12.2012 r. poprzez brak zachowania procedury przewidzianej przez statut dla wygaśnięcia mandatu sołtysa oraz zarządzenie i przeprowadzenie nowych wyborów w dniu 15.07.2020 r. mimo braku prawidłowego wygaśnięcia mandatu sołtysa wsi Sulistrowiczki.

Ponadto skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały przez uwzględnienie protestu oraz stwierdzenie nieważności wyborów sołtysa wsi Sulistrowiczki z dnia 15 lipca 2020 r. i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Zdaniem organu skarga jest bezpodstawna i nie oparta na uzasadnionych i udowodnionych podstawach faktycznych oraz nie znajduje oparcia w prawie.

Przede wszystkim organ kwestionuje legitymację do wniesienia skargi. Skarżący oparł swoją skargę na art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z tym przepisem każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Środek prawny określony w art. 101, mimo że został zamieszczony w rozdziale 10, nie ma charakteru aktu nadzoru. W istocie służy on do ochrony prawnej (sądowej) jednostek przed bezprawnymi działaniami organów gminy (innych organów wykonujących zadania gminy), stanowiącymi ingerencję w sferę ich praw i wolności. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 sierpnia 2007 r., II OSK 1033/07, LEX nr 384677, podkreślił, że skarga uregulowana w art. 101 ust. 1 u.s.g. jest przysługującym mieszkańcom gminy prawnym środkiem ochrony realnego, własnego interesu prawnego i realnych, własnych uprawnień przed

rzeczywistym nielegalnym wkroczeniem w te interesy i uprawnienia organu gminy wydającego akt generalny z zakresu administracji publicznej.

Nie jest to także rodzaj *actio popularis* (skargi powszechnej), środek ten bowiem wyraźnie nakierowany jest na ochronę praw podmiotowych. Nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego. W związku z tym „związek pomiędzy własną, indywidualną sytuacją prawną skarżącego a zaskarżoną uchwałą musi powodować następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia danego podmiotu konkretnych uprawnień lub nałożenia na niego obowiązków. (wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 14 stycznia 2020 r, II SA/Bd 890/19) tym czasem skarżący nie wykazał takiego związku.

Natomiast naruszenie interesu prawnego w rozumieniu art. 101 ust. 1 usg oznacza istnienie związku pomiędzy sferą indywidualnych praw i obowiązków skarżącego, wynikających z norm prawa materialnego, a zaskarżoną uchwałą (por. wyrok NSA z 29 lipca 2016 r., II OSK 2859/14, z 16 września 2008 r. SK 76/06, OTK-A 2008/7/121 czy z 4 listopada 2003 r. SK 30/02, OTK ZU 2003). Artykuł ten był badany przez Trybunał Konstytucyjny, który orzekł, że jest zgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 oraz z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP. Trybunał stwierdził, że skarga na podstawie art. 101 usg nie ma charakteru *actio popularis* - podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy bądź wreszcie innego podmiotu, który jest mieszkańcem danej gminy lub jest z tą gminą związany prawnie w inny sposób (np. jest właścicielem nieruchomości położonej na terenie gminy). W pojęciu interesu prawnego mogą się mieścić zarówno uprawnienia, jak i obowiązki prawne. Interes ten musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującego sytuację prawną tego podmiotu. Interes ten musi być bezpośredni, indywidualny, konkretny, realny i aktualny, a nie przyszły i potencjalny. Do wniesienia skargi nie legitymuje więc ani sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia, a związek pomiędzy własną, indywidualną sytuacją prawną skarżącego a zaskarżoną uchwałą musi już obecnie (a nie w przyszłości) powodować następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia konkretnych uprawnień albo nałożenia obowiązków.

Zatem orzeczenie stwierdzające nieważność uchwały w całości lub w części może zapaść tylko wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego bądź uprawnienia skarżącego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (norm prawa materialnego). Obowiązku takiego nie ma więc, gdy wprawdzie naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienie skarżącego, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem.

Natomiast z treści skargi nie wynika aby skarżący w jakikolwiek sposób wskazał swój interes prawny, który został naruszony przez podjęcie zaskarżonej uchwały. Interes powinien być osobisty, własny, indywidualny. "Musi to być interes o charakterze osobistym czyli własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu". Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałyby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 u.s.g., powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej skarżącego. Brak bezpośredniego wpływu uchwały (zarządzenia) na sferę prawną określonego podmiotu nie pozwala na przyznanie mu stosownej legitymacji.

Zatem zdaniem organu skarga jako nie prowadząca do ustalenia naruszenia lub ograniczenia uprawnienia lub nałożenia obowiązku na skarżącego oraz nie wynikająca ze złamania konkretnego przepisu prawa, który uchwała naruszyła, powinna podlegać odrzuceniu.

Odnosnie merytorycznych podstaw do oddalenia skargi to zdaniem organu skarżący nie wykazał aby Rada oceniając przeprowadzone wybory na sołtysa wsi Sulistrowiczki miała podstawy do ustalenia naruszenia prawa, które w sposób oczywisty musiałoby prowadzić do uznania przez radę, iż przeprowadzone wybory były bezprawne lub że zostały złamane przepisy prawa co winno skutkować uznaniem wyborów za nieważne i ustaleniem konieczności ich powtórzenia. Tym bardziej za niedopuszczalny uznać należy wniosek o zmianę uchwały przez Sąd, zatem choćby z tego względu skarga jest nieskuteczna.

Również nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że pisemna rezygnacja jest jedną z przesłanek wygaśnięcia mandatu. Wskazywany przepis § 13 ust. 1 pkt 1 statutu bezsprzecznie wskazuje tą okoliczność jako wywołującą wygaśnięcie mandatu i nie ma dalszej procedury wygaśnięcia tylko pozostaje

kwestia zakomunikowania tego faktu zebraniu wiejskiemu, które nie ma tej wiedzy i w konsekwencji przeprowadzenie wyborów.

Chybiony jest również argument wskazujący na § 20 pkt 3 i dalsze statutu, który odnosi się do innych sytuacji niż wybory wywołane rezygnacją, w tym do sytuacji odwołania sołtysa przez zebranie wiejskie, a nie do sytuacji określonej w § 13 i 14, do których zastosowanie mają zasady wyborcze opisane w § 5-12 statutu.

Również za niewłaściwe należy uznać twierdzenie jakoby statut przewidywał procedurę wygaśnięcia mandatu w związku ze złożeniem pisemnej rezygnacji, co jest konsekwencją mieszania przez skarżącego zasad wynikających ze statutu w zakresie rezygnacji i odwołania. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że stwierdzenie rezygnacji przez zebranie wiejskie ma bezpośredni wpływ na wybory gdyż są to dwa niezależne działania występujące bez wzajemnej relacji i mające inne konsekwencje faktyczne i prawne.

Jak wynika z treści art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy jest istotna sprzeczność z prawem. Na podstawie argumentacji a contrario do postanowień art. 91 ust. 4 tej ustawy, stanowiącego, iż w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa, należy przyjąć, że każde "istotne naruszenie prawa" uchwałą organu gminy oznacza jej nieważność (por. T. Woś (w:) T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, "Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz", Warszawa 2012, s. 761 - 762). Pojęcie "istotne naruszenie prawa" nie zostało zdefiniowane w żadnej z ustaw samorządowych, podobnie jak pojęcie "sprzeczność z prawem". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto, że do istotnych wad, prowadzących do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Sprzeczność z prawem uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do jej wydania z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także z naruszeniem przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Skarżący zawarł w swoim proteście żądanie unieważnienia wyborów, gdyż jak argumentował zostały one przeprowadzone z naruszeniem postanowień statutu sołectwa Sulistrowiczki. Zatem organ przyjął, że protest nie dotyczył sposobu przeprowadzenia i wyniku wyborów ale jakoby pierwotnej przyczyny niedopuszczalności ich przeprowadzenia, a zatem naruszenia zapisów statutu umożliwiających przeprowadzenie skutecznie wyborów związanych z uznaniem lub nie uznaniem przez zebranie wiejskie skutków złożonej rezygnacji i jej stwierdzenia na zebraniu wiejskim.

Przede wszystkim trzeba wskazać, że żadne przepisy obowiązującego prawa nie określają wprost i nie dają jasnych wytycznych zarówno co do sposobu zaskarżania przeprowadzonych wyborów sołeckich jak i zasad rozpatrywania takiego protestu.

Konieczne zatem w tym zakresie jest skorzystanie z istniejącego orzecznictwa sądów administracyjnych, które dopuszczają możliwość rozpatrywania tego rodzaju spraw przez rady gmin w trybie kontroli działalności jednostek pomocniczych gminy, co zostało wywiedzione z treści art. 18a ust. 1 u.s.g..

W konsekwencji takiego ustalenia, za właściwy podmiot do rozpoznania okoliczności i skuteczności przeprowadzonych wyborów sołeckich uznać należy pomocniczy organ rady jakim jest komisja rewizyjna. Również należy przyjąć, iż Rada posiada mandat do wypowiedzenia się w sprawie ważności wyborów sołtysa i rady sołeckiej i w tym celu podejmuje uchwałę. Ustalenie przez radę zasadności lub braku zasadności protestu wyborczego pozwala na wywiedzenie skutku w postaci stwierdzenia ważności lub nieważności przeprowadzonych wyborów sołeckich. Ponadto orzecznictwo podkreśla, iż dla skuteczności podjętej uchwały niezbędne jest wywiedzenie dowodów, z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, potwierdzających czy wybory odbyły się zgodnie z prawem lub czy doszło do złamania procedury wyborczej i konieczne jest powtórzenie wyborów, bowiem brak dowiedzenia takich okoliczności nie uprawnia rady do podjęcia wiążącej decyzji w sprawie wyborów.

Rada oceniła, że zarówno forma jak i treść złożonej rezygnacji dotychczasowego sołtysa wskazują, że oświadczenie to wywołało skutek prawny w postaci wygaśnięcia mandatu sołtysa w momencie wniesienia do Burmistrza, co wynika z § 13 ust. 1 pkt 1 statutu w związku z treścią art. 60 i 61 kodeksu cywilnego. Ponieważ za skuteczne uznaje się oświadczenie woli, złożone w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią, które dotrze do adresata wiadomości, a składający oświadczenie nie cofnie do tego momentu

swojego oświadczenia. Skoro oświadczenie było złożone skutecznie w formie przewidzianej w statucie oraz dotarło do organu gminy, zatem skutek rezygnacji nastąpił i wywołał obowiązek określony w § 14 ust. 1 statutu w sprawie przeprowadzenia wyborów uzupełniających, czyli wywołanych rezygnacją w trakcie trwania kadencji.

Należy ponadto rozróżnić dwie istotne okoliczności sprawy, a zatem fakt wygaśnięcia mandatu członka rady sołeckiej, który jest konsekwencją złożenia określonego oświadczenia woli oraz okoliczność stwierdzenia wygaśnięcia mandatu przez zebranie wiejskie, to jest w jaki sposób dochodzi do tego stwierdzenia i jakie ma ono znaczenie dla możliwości i skuteczności przeprowadzenia wyborów uzupełniających.

Przede wszystkim za nieprawdziwe należy uznać domniemanie, jakie wynika pośrednio z twierdzenia skarżącego, że na bezskuteczność wyborów miało jakoby wpływ odrzucenie pism, które skarżący wniósł na zebraniu w dniu 15.07.2020 r. jak i niedopuszczenie do głosu. Oba twierdzenia są nieprawdziwe, jak również nie mają znaczenia przy ocenie skuteczności i zgodności z prawem przeprowadzonej procedury wyborczej.

Po pierwsze pisma zostały skutecznie wniesione przez skarżącego na ręce przewodniczącej zebrania, co znalazło odzwierciedlenie w protokole zebrania (pkt. 7 protokołu z dn. 15.07.2020 r.). Niemniej jednak z sobie znanych powodów skarżący pod koniec zebrania wycofał pisma, które wcześniej złożył, co odnotowano w pkt. 23 protokołu. Jednak dla oceny skuteczności wyborów bez znaczenia pozostaje cel i treść złożonych pism, które nawet jeśli zmierzały do wycofania rezygnacji i w ten sposób zapobieżenia wyborom nowego sołtysa, to jednak nie mogły wywołać takiego skutku, tym bardziej, że obecny na zebraniu były sołtys nie podjął żadnego działania faktycznego i formalnego, które można by uznać jako zmierzające do wycofania rezygnacji lub uchylecia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli lub innego podważenia pisemnej rezygnacji, wniesionej do burmistrza. Również były sołtys nie zaprzeczył kiedy zarówno zastępca burmistrza, która otwierając zebranie jak i ponownie przewodnicząca zebrania - ogłosiły całemu zebraniu informację o wniesionej rezygnacji sołtysa, który to fakt przez milczącą aprobatę i przy braku jakiegokolwiek sprzeciwu został de facto stwierdzony przez zebranie.

Również co istotne skarżący nie przeczy, że doszło do wniesienia rezygnacji ale próbuje wywodzić skutek prawny z własnego twierdzenia, iż istniała wyrażona w pismach złożonych przez skarżącego wola określonych lub nieokreślonych osób, które nie akceptowały złożonej przez sołtysa rezygnacji, co jakoby powinno mieć wpływ na ocenę skutków rezygnacji oraz jej stwierdzenia na zebraniu. Niemniej jednak faktem jest, iż nikt z obecnych na zebraniu nie zaprzeczył faktowi rezygnacji i nie zrobił tego również sam zainteresowany, który w konsekwencji przystąpienia do realizacji podstawowego celu zebrania wziął udział w wyborach uzupełniających, a zatem działał w konsekwencji swojej wcześniejszej decyzji, zatem bezsprzecznym i logicznym wnioskiem jest, iż traktował swoją rezygnację jako skuteczną i definitywną oraz szukał potwierdzenia poparcia dla swojej kandydatury w nowych wyborach.

Również za nieprawdziwe należy uznać twierdzenie, że skarżący nie otrzymał głosu gdyż jak wynika z protokołu nie starał się o udzielenie głosu oraz nie przedstawił żadnego dowodu na taką okoliczność. Być może skarżący błędnie opisuje sytuację, która miała miejsce na zebraniu, gdy o głos poprosiła inna osoba, której przewodnicząca udzieliła głosu ale uczestnicy zebrania uniemożliwili skutecznie wypowiedzenie się wskazując, że przyszli na wybory, a nie słuchać argumentów na temat tego czemu były sołtys ustąpił lub opinii osób niezadowolonych z tego faktu.

Abstrahując od zdarzeń jakie zaszły na zebraniu przed przystąpieniem do wyborów wskazać trzeba, że zarówno zarzut jakoby mandat sołtysa nie wygasł ponieważ nie doszło do stwierdzenia jego wygaśnięcia w formie uchwały zebrania wiejskiego oraz procedura wyborcza była wadliwa są błędne i nie poparte żadnymi merytorycznymi argumentami, zatem nie sposób stwierdzić aby doszło do naruszenia tej procedury lub innych przepisów statutu sołeckiego.

Żaden przepis statutu sołectwa Sulistrowiczki nie określa bowiem obowiązku przeprowadzenia głosowania lub podjęcia uchwały w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu sołtysa lub członka rady sołeckiej. W odróżnieniu od innych sytuacji wprost opisanych w statucie, które obligują do przeprowadzenia głosowania lub podjęcia uchwały o określonej treści, sytuacja stwierdzenia rezygnacji nie ma waloru czynności, której charakter lub oczekiwany skutek prowadzi do konieczności podjęcia działania przez zebranie wiejskie w określonej prawem formie, zatem stosując wykładnię językową i celowościową statutu brak jest podstaw do przyjęcia a contrario o konieczności podjęcia jakiegokolwiek formalnego przegłosowania stwierdzenia rezygnacji lub przyjęcia rezygnacji w formie uchwały zebrania

ponieważ takie zdarzenie faktyczne już nastąpiło i wywołało określony skutek prawny, a uchwała niczego nie zmieniłaby w tym zakresie.

Zatem nie można w żaden sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, wynikającym z treści protestu, iż do skutecznego wygaśnięcia mandatu wymagane jest podjęcie uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia przez zebranie wiejskie, ponieważ powszechnie przyjmowaną zasadą w prawie administracyjnym jest, iż stosując określony przepis prawa nie można z treści tego przepisu lub przy braku takowego dowolnie wyinterpretować istnienie określonego prawa lub obowiązku osoby lub podmiotu, który z niego wprost nie wynika. Również w konsekwencji tego nie sposób zgodzić się z tezą, że dopiero stwierdzenie, do tego podjęte w określonej formie uchwały zebrania, powoduje wygaśnięcie mandatu, gdyż skutek ten realnie nastąpił wcześniej, a stwierdzenie ma jedynie wtórny cel notoryjny, czyli komunikujący jedynie fakt złożonej rezygnacji, a nie skutek w postaci wywołania wygaśnięcia mandatu.

Przeprowadzone zebranie wiejskie i procedura wyborcza zostały skutecznie zrealizowane w zgodzie z zapisami statutu, czego dowodem są protokoły sporządzone na okoliczność przeprowadzanego zebrania i wyborów, które zawierają potwierdzenie zarówno faktu, iż zebranie wiejskie zostało poinformowane o przyczynie zwołania zebrania i fakcie złożenia rezygnacji, zaś ta okoliczność, w wyniku jej stwierdzenia na zebraniu, które również nie zostały zaprzeczone aby złożone rezygnacje były nieprawdziwe lub wadliwe, stały się faktem potwierdzonym na gremium wiejskim, zatem zasadny okazał się cel wyborczy, stanowiący jedyną i bezpośrednią przyczynę zebrania wiejskiego.

Skoro nie można ustalić podstaw do podważenia przeprowadzonej procedury wyborczej oraz wyników głosowania, to uznać należy, że w wyniku przeprowadzonego głosowania, podczas którego dochowano reguł opisanych w aktach prawnych, w tym w szczególności zastosowano zasadę wyborów tajnych, bezpośrednich, spośród nieograniczonej ilości kandydatów, wybieranych przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania, a ponadto dochowano pozostałych warunków opisanych w statucie sołectwa, zatem wybory zostały przeprowadzone w zgodzie z prawem, wobec czego Rada nie mogła uznać protestu za zasadny dlatego podlegał on odrzuceniu.

Biorąc pod uwagę powyższe twierdzenia wnoszę jak w petitum odpowiedzi.

Uzasadnienie

W dniu 01.09.2020 r. do Rady Miejskiej w Sobótce wpłynęła skarga Pana M.W. na uchwałę Nr XX/223/20 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 04.08.2020 r. w sprawie rozpatrzenia protestu w sprawie nieważności wyborów na sołtysa wsi Sulistrowiczki przeprowadzonych w dniu 15.07.2020 r.

Skarżący zarzucił wskazanej uchwale naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 35 ust.1 i ust. 3 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym w związku z § 13 statutu Sołectwa Sulistrowiczki przyjętego uchwałą nr XXVIII/311/12 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 28.12.2012 r. poprzez brak zachowania procedury przewidzianej przez statut dla wygaśnięcia mandatu sołtysa oraz zarządzenie i przeprowadzenie nowych wyborów w dniu 15.07.2020 r. mimo braku prawidłowego wygaśnięcia mandaty wsi Sulistrowiczki.

Zgodnie z art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz.1302 z późn. zm.), organ, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi, winien złożoną skargę przekazać do sądu administracyjnego wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

Tym samym podjęcie niniejszej uchwały, do której załącznikiem jest treść odpowiedzi na skargę, w której Rada Miejska w Sobótce nie podziela zarzutów skargi, jest niezbędne celem wypełnienia ustawowych obowiązków nałożonych na organy gminy.